

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 czerwca 2015 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt I C 97/14, w sprawie z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. przeciwko P. W., Sąd Rejonowy w Skierniewicach w punkcie 1. zasądził od pozwanego P. W. na rzecz powoda Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 869,31 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 27 listopada 2013 roku do dnia zapłaty oraz w punkcie 2. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227,57 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany, skarżąc wyrok w zakresie punktu 1 – ponad kwotę 539 złotych i w zakresie punktu 2 – w całości, zarzucając naruszenie:

1. art. 229 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i uznanie za nieudowodniony przez pozwanego fakt skutecznego wypowiedzenia powodowi umowy ubezpieczenia OC numer (...) z dniem 16 grudnia 2013 roku pomimo przyznania przez powoda w toku postępowania faktu otrzymania pisemnego oświadczenia pozwanego w przedmiocie wypowiedzenia umowy, o której mowa powyżej w dniu 16 grudnia 2013 roku;

2. art. 28a ustęp 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o Ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, iż pozwanemu nie przysługiwało prawo wypowiedzenia OC nr (...) w trakcie jej obowiązywania w sytuacji, gdy przedmiotowa umowa została zawarta w trybie art. 28 ww. ustawy, a pozwany na dzień 16 grudnia 2013 roku posiadał ważną umowę ubezpieczenia OC zawartą z innym Towarzystwem (...);

3. art. 33 punkt 10 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o Ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez jego niezastosowanie i nieuznanie, iż pozwany z dniem 16 grudnia 2013 roku skutecznie rozwiązał umowę (...) nr (...).

W oparciu o powyższe, pełnomocnik wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa ponad kwotę w wysokości 356 złotych i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania za I i II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują nieprawidłowości w rozumowaniu, błędów logicznych bądź też niezgodności z doświadczeniem życiowym. Z tego względu Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, a w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w treści niniejszego uzasadnienia. Niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja w postępowaniu uproszczonym - w odróżnieniu od apelacji pełnej, funkcjonującej w postępowaniu zwykłym - ma charakter apelacji ograniczonej, której funkcją nie jest ponowne rozpoznanie sprawy, lecz wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd I instancji. Sąd rozpoznający apelację nie bada trafności (słuszności) zaskarżonego orzeczenia z punktu widzenia zgodności z rzeczywistością (z rzeczywistym stanem prawnym i faktycznym), lecz z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego (uchwała SN (7) z 31.01.2008 r., sygnatura akt III CZP 49/07).

Materialnoprawną podstawę rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji stanowił przepis art. 28 ustęp 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o Ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Sąd pierwszej instancji prawidłowo uznał, iż pozwany nie wypowiedział umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w ustawowym terminie. W konsekwencji, na podstawie powołanego art. 28 ustęp 1, doszło do zawarcia kolejnej umowy ubezpieczenia, w oparciu o którą została wystawiona polisa numer (...) i z tytułu której strona powodowa dochodziła zapłaty rocznej składki. Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Skierniewicach słusznie przyjął, iż strona powodowa udowodniła roszczenie zarówno co do zasady, jak i wysokości, zaś pozwany nie złożył w przepisany terminie stosownego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

W apelacji pozwany podniósł twierdzenia i zarzuty, których nie powoływał w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, pomimo że mógł je wówczas powołać. W postępowaniu przed sądem pierwszej instancji pozwany twierdził, iż skutecznie wypowiedział umowę ubezpieczenia drogą e-mailową w dniu 19 kwietnia 2013 roku i z tej okoliczności wywodził całkowity brak swojej odpowiedzialności za zapłatę zaległej składki ubezpieczenia. Natomiast w apelacji pozwany nie kwestionował bezskuteczności dokonanego przezeń wypowiedzenia w dniu 19 kwietnia 2013 roku, zaś podważył zasadność uwzględnienia powództwa w całości z uwagi na złożenie stronie powodowej w dniu 16 grudnia 2013 roku oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Zdaniem pozwanego Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił wypowiedzenia umowy dokonanego w trakcie jej obowiązywania, co implikowałoby konieczność obniżenia składki ubezpieczenia dochodzonej przez stronę powodową ze składki rocznej na składkę w wysokości odpowiadającej okresowi udzielonej ochrony ubezpieczeniowej, tj. od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania na skutek wypowiedzenia (16 grudnia 2013 roku).

Zważyć należy, iż w przypadku zaniechania przez ubezpieczającego terminowego złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu dotychczasowej umowy, przy jednoczesnym zawarciu umowy z innym zakładem ubezpieczeń – tak jak miało to miejsce w okolicznościach niniejszej sprawy - dochodzi do podwójnego ubezpieczenia. Prawną możliwość rozwiązania tejże sytuacji zapewnia art. 28a ustęp 1 cytowanej ustawy. Zgodnie z jego dyspozycją, gdyby posiadacz pojazdu mechanicznego był w tym samym czasie ubezpieczony w wielu zakładach ubezpieczeń, może on wypowiedzieć na piśmie umowę zawartą w trybie art. 28 ust. 1, wówczas umowa zostanie rozwiązana z datą jej wypowiedzenia (art. 33 pkt 10). W przypadku rozwiązania umowy w trybie art. 28a ust. 1 zakład ubezpieczeń jest uprawniony do żądania zapłaty składki za okres, przez który ponosił odpowiedzialność. Zgodnie z art. 41 ust. 1 pkt 7 w razie uiszczenia składki ubezpieczeniowej z góry ubezpieczający może domagać się zwrotu składki za niewykorzystany okres ubezpieczenia. Zwrot składki następuje niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia wypowiedzenia umowy ubezpieczenia (art. 41 ustęp 4).

Pomimo powyżej powołanej regulacji prawnej, wskazać należy, iż w toku postępowania pierwszoinstancyjnego pozwany nie podnosił okoliczności skutecznego wypowiedzenia umowy w dniu 16 grudnia 2013 roku i jej rozwiązania, jak również nie wnosił o obniżenie składki ubezpieczenia do kwoty odpowiadającej okresowi, przez który strona powodowa udzielała ochrony ubezpieczeniowej. Tę okoliczność pozwany podniósł dopiero na etapie postępowania apelacyjnego. Natomiast zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później. Występujący w art. 381 k.p.c. zwrot: „potrzeba powołania się na nowe fakty i dowody wynika później” nie może być przy tym pojmowany w ten sposób, że potrzeba ich powołania może wynikać jedynie z tego, iż rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest dla strony niekorzystne, gdyż takie pojmowanie art. 381 k.p.c. przekreślałoby jego sens i rację istnienia. (...) ma być następstwem zmienionych okoliczności sprawy, które są niezależne od zapadłego rozstrzygnięcia pochodzącego od sądu pierwszej instancji. Podnoszone przez pozwanego twierdzenia wynikają natomiast ze zmiany jego linii obrony w toku postępowania drugoinstancyjnego, zaś zarzuty naruszenia przez sąd pierwszej instancji przepisów postępowania oraz materialnoprawnych są bezzasadne.

Reasumując, zaskarżony przez pozwanego wyrok jest zgodny z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji Sądu pierwszej instancji. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. Przepis art. 98 k.p.c. statuuje podstawową zasadę rozstrzygnięcia o kosztach procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca zwraca przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Apelacja pozwanego została oddalona w całości jako bezzasadna co implikuje zwrot kosztów przez pozwanego na rzecz strony powodowej. Na koszty postępowania drugoinstancyjnego poniesione przez stronę powodową złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 60 złotych ustalone na podstawie § 6 punkt 1) i § 12 ustęp 1 punkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490).